

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
Tajná
komnata

HEIDI RICEOVÁ

TAJNÁ KOMNATA

PŘEKLAD

HELENA ŠLECHTOVÁ

Milá čtenářko,

jak ten čas letí! Není to tak dávno, co jsme vstoupili do roku 2020 a najednou už máme skoro polovinu za sebou. Věřím, že i v tomto měsíci letního slunovratu si najdete čas na mé nové knížky.

V edici Sladký život a Sladký život Duo mám pro Vás šest nových příběhů: Za Diegův Odčiněný hřích může Liliana, která byla v minulém (květnovém) dílu unesená a které se možná podaří svého únosce napravit. Závěrečný díl minisérie Král pouště s názvem Uvězněná v paláci konečně přinese rozuzlení a dozvíte se, kdo vlastně bude Chálie vládnout. Gracie je jako Středomořská růže, stejně tak sladce voňavá, ale právě tak pichlavá. Jak se má Ruby rozhodnout Mezi Římem a Londýnem, když její srdce patří do obou měst? Podaří se Cat a Zaneovi otevřít svou Tajnou komnatu? A vypořádá se Nezkrotná zrzka Imogen s manželstvím, o které vůbec nestála?

Doufám, že se Vám příběhy budou líbit a červnové večery Vám s nimi rychle utečou.

Víte, jaká je pravá láska? Přece ta, v níž máme větší radost z toho druhého než ze sebe (Mahátma Gándhí).

S láskou,

Váš Harlequin

Heidi Riceová

TAJNÁ KOMNATA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Carrying the Sheikh's Baby

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Helena Šlechtová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2018 by Heidi Rice

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5074-0 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5075-7 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5076-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Doktorko Smithová, přijďte okamžitě do mé kanceláře. Čeká tu na vás důležitá návštěva.

Catherine Smithová šlapala do pedálů ze všech sil. Řítila se branou Devereaux College v Cambridge a po čele jí stékal pot. Vzkaz, který jí poslal její šéf Archibald Walmsley, rozhodně nebrala na lehkou váhu.

Zabrzdila u viktoriánského kolosu z temně rudých cihel, kde sídlilo vedení fakulty. Seskočila z kola, které nechala ve stojanu u budovy, setřela si pot a chvátala dovnitř. Ještě si stačila všimnout limuzíny se zatmavenými skly a s diplomatickými znaky a vlajčkami, zaparkované na zákazu stání u vchodu do budovy. Srdce se jí rozbušilo.

Tu vlajku dobře znala.

Teď už pro ni nebylo tajemstvím, co na ni čeká za návštěvu. Musel to být někdo z narábijské ambasády v Londýně. Pádila po schodech se smíšenými pocity. Buď se dozví senzační zprávu, anebo jí čeká debakl.

Jedno však bylo jisté. Walmsley jí to dá sežrat. Dovolila si ho obejít, a to muž, který se stal po smrti jejího otce děkanem na této fakultě, nepromíjí. A čím se tak strašně prohřešila? Bez jeho vědomí požádala o oficiální akreditaci pro výzkum soudobých dějin Narábie, izolovaného pouštního státu bohatého na

naftu, jenž byl dosud pro okolní svět velkou neznámou. Pokud jí tu akreditaci ale dají, tak si děkan nedovolí jí to zatrhnout. Naopak, ještě by mohla získat víc peněz pro svůj výzkum. A k tomu povolení ke vstupu do země, kam jen tak někoho nepustí.

Doufala, že na ni čekají dobré zprávy. Před dvěma měsíci zemřel po dlouhé nemoci Tárík Alí Nawari Chán, tamní panovník, a vládu po něm převzal jeho syn Zane Alí Nawari Chán. Jako dítě byl Zane často propíraný ve společenských rubrikách. Žádný div, když byl tento poloviční Američan plodem krátkého Táríkova manželství s tragickou hollywoodskou hvězdičkou Zeldou Mayhewovou. Zájem veřejnosti o něj opadl, když ho dostal jako teenagera jeho otec do péče. Nyní se čekalo, jak se mladý muž jako vládce zachová. Proslýchalo se, že nový šejk má zájem vymanit svou zemi z izolace, v níž ji držel jeho otec, otevřít ji více modernímu světu.

Proto si také Catherine podala svou žádost. Doufala, že nový režim skoncuje s tajnůstkářstvím. Co když se ale mýlila? Třeba se tu objevil jejich diplomat jen proto, aby si stěžoval, že se opovážila o něco takového žádat. Toho by se Walmsley jistě rád chytil. Nahrálo by to jeho snaze ji odsud dostat, o tom ani trochu nepochybovala.

Tohle všechno jí běželo hlavou, když chvátala starobyrou chodbou, která ji vždycky vítala svou specifickou vůní – letitého dřeva a leštěnky.

Bodlo jí u srdce, když zamířila ke schodům, které vedly k otcově staré kanceláři. Co jen se sem nachodila jako malá, když její otec převzal funkci děkana. Tady byl její celý svět. Ale Henry Smith byl už dva roky po smrti a Walmsley by ji odsud nejradši vyštípal. Pořád totiž pro něj zůstávala živou připomínkou muže, v jehož stínu žil patnáct let.

Seber se, Cat, už je načase. Nemůžeš strávit zbytek života ukrytá tady mezi čtyřmi zdmi.

Zahnula ke dveřím děkanovy kanceláře a spatřila předvoj, jenž už sám o sobě naháněl strach. Dva pořádně udělané muže v tmavých oblecích, kteří tu hlídali u dveří. Sevřel se jí žaludek.

Proč narábijská ambasáda poslala ochranku? To přece není normální? Měla by se snad bát ještě něčeho jiného, než jen že Walmsley bude zuřit?

Rozčileně si stáhla gumičku z vlasů a pečlivě do ní znovu spoutala neposlušné kadeře. Hrála o čas. Ti muži si ji podezíravě prohlíželi, jako by byla těžký zločinec, a ne čtyřiaadvacetiletá profesorka s dvojnásobným doktorátem ze středovýchodních studií. Stačilo, kdyby jen kýchla, a už by se na ni vrhli, tak hrozivě se tvářili.

Klid, zhluboka dýchej, řekla si.

„Promiňte,“ špitla. „Jsem doktorka Catherine Smithová. Profesor Walmsley mě očekává.“

Jeden z těch obrů pokývl a otevřel dveře. „Je tady,“ pronesl anglicky se silným přízvukem.

Cat pokud možno srdnatě vstoupila od místnosti.

„Kde jste byla tak dlouho?“ vyjel na ni děkan rozčileně.

Dveře za ní se zabouchly, až málem nadskočila. Tohle nevypadalo dobře. Její nervozita ještě vzrostla, jako by jí v útrobach hlodalo nějaké strašlivé zvíře. Takhle vyvedeného z míry děkana nikdy předtím neviděla.

„Moc se omlouvám, pane profesore,“ zamumlala. Snažila se mu vyčíst z tváře svůj ortel, ale světlo pronikalo do místnosti oknem za jeho zády, takže mu do obličeje pořádně neviděla. „Byla jsem v knihovně, proto jsem si vaši zprávu přečetla teprve před pěti minutami.“

„Máme tu váženého hosta, který sem přijel speciálně za vámi,“ vysvětloval jí. „Neměla jste ho nechat takhle dlouho čekat.“

Cat celá rozřesená se otočila směrem, jímž děkan pokynul. V koženém křesle vzadu v místnosti seděl nějaký muž.

Tvář měl skrytou ve stínu, ale celá jeho silueta vypadala majestátně. Na širokých ramenou dokonale sedělo perfektně ušité sako, na zápěstí se mu zablýskly drahé zlaté hodinky. Z jeho nonšalantní pózy se dalo vyčíst, že tenhle muž si je vědom svých kvalit.

Pomalou se postavil a vystoupil ze stínu. Cat málem podklesla kolena.

Těch pár fotek, které mohla předtím vidět, zdaleka nevystihovalo originál. Výrazné lícní kosti, orlí nos, krátce střižené vlasy kontrastovaly se zářivě modrými očima. Zvláštní tyrkysový odstín jejich duhovek si dobře pamatovali fanoušci jeho matky.

Šejk Zane Alí Nawari Chán zdědil po každém z rodičů jen to nejlepší. Po otci atletickou postavu a po matce nevšední krásu. Celek by byl naprosto dokonalý, kdyby ho nekazily dva drobné detaily – jizva na bradě a hrbolek u kořene nosu.

Cat zalapala po dechu.

„Zdravím vás, paní doktorko,“ pronesl kultivovaným hlasem s přídechem amerického akcentu ze západního pobřeží. Vykročil k ní a Cat se vmžiku zmocnil pocit, že je gazela, která se náhodně připlétla do cesty pánu zvířat.

„Já jsem Zane Chán.“ Přistoupil k ní tak blízko, že jen taktak nepřekročil hranici její osobní zóny.

„Já vím, Vaše Výsosti,“ špitla.

Pokračoval dál civilním tónem. „Tu Výsost prosím vynechte, neužívám titul mimo Narábii.“

Krev se jí nahrnula do obličeje. V jeho levé tváři se objevil dolíček.

Panebože, tak on má dolíčky? I bez nich by byl úplně dokonalý.

„Promiňte Vaše Vý..., chci říct Zane.“ Teď už byla rudá až za ušima. Stačilo jen, jak se ušklíbl.

Ježíši Cat. Přece nemůžeš říkat vládci Narábie křestním jménem.

„Pardon. Moc se omlouvám. Chtěla jsem říct pane Cháne.“

Zalapala po dechu a o nos ji zavadila jeho vůně. Směsice citrusového mýdla a cedrové toaletní vody. Couvla, až narazila svým pozadím na děkanův stůl.

Muž před ní se nepohnul ani o centimetr. Přesto cítila jeho pohled, úplně ji jím propaloval.

„Vy jste tu kvůli té mé akreditaci?“ vymáčkla se konečně. Okamžitě si připadala jako nána.

Kams dala rozum? Proč by se proboha osobně obtěžoval až sem kvůli něčemu, co mohl vyřídit nějaký poskok z ambasády?

„Ne, paní doktorko,“ ujistil ji. „Přijel jsem vám nabídnout práci.“

Zane se musel hodně držet, aby se nerozesmál, když na něj Catherine Smithová vykulila oči.

Něco takového jistojistě nečekala. A on zase ne- tušil, na koho tu narazí. Stavil se tu vlastně tak trochu náhodou. Přijel do Cambridge na schůzku se zástupci firmy, jež by měla zajistit superrychlý internet v Narábii. Když se dozvěděl od svých lidí, že na Devereaux College pracuje osoba, která se zabývá výzkumem týkajícím se jeho země, aniž by jí on sám dal k tomu svolení, tak ho to pořádně nadzvedlo.

Ani se nezdržoval tím, aby si důkladně pročetl informace, které mu o té vědkyni poslali mailem. Předpokládal, že to bude nějaká šedá myš.

Ani v nejmenším nečekal, že půjde o mladou ženu ne o moc starší než univerzitní studentka. Vypadala hodně nekonvenčně v přiléhavých džínsech, teniskách a vytahaném svetru skoro ke kolenům. Rozježené kaštanové vlasy ledabyle stažené gumičkou jen doplňovaly obrázek nevyumělkované dívky. Ale její karamelové mandlové oči, to byla klasa. Nedokázal se od nich odpoutat. Hovořily za ni, mohl v nich číst vše, co se odehrávalo v jejím nitru.

„O jakou práci by šlo?“ vypálila na něj bez okolků, až ho to trochu zaskočilo.

Pohlédl jí přes rameno na děkana za stolem. „Nechte nás o samotě.“

Akademik hbitě vyskočil a klidil se z místnosti. Moc dobře věděl, co je v sázce. Fondy jeho oddělení byly v ohrožení, a to jen kvůli výzkumu té zatracené ženské.

Karamelové oči zíraly v němém úžasu.

„Potřebuju někoho, kdo by zpracoval podrobný materiál o mé zemi a jejím lidu, historii, kultuře a zvycích. Použil bych to k propagaci Narábie ve světě, o níž se teď snažím. Jak jsem pochopil, máte celkem obstojné znalosti o tomto regionu.“

Jeho poradci mu doporučili vydat o Narábii knihu. Už pět let se snažil vyvést svou zemi z temných časů, které panovaly za jeho otce. Pustil se do toho už v době, kdy Tárík Chán po mrtvici povolil otěže své vlády. Z muže železné ruky zbyl jen stín, a jeho syn tak mohl začít s modernizací země. Po elektřině a vodě zavedl do Narábie dokonce i internet. Ale čekala je ještě dlouhá cesta. Poslední, co by si přál, bylo, aby se někdo začal šfourot v jeho minulosti, ve vztahu jeho rodičů a na povrch by vypluly i těžkosti, které měl se svým otcem.

Jen vzpomínka na toto období mu působila utrpení.

Výzkumy této mladé ženy by mohly ohrozit jeho záměr představit Narábii jako zemi schopnou držet krok s moderní dobou. Tedy pokud by se jí povedlo někde vyhrabat, jak to bylo s jeho příchodem do Narábie. Ale zavřít jí pusy by nebylo tím správným řešením. Vždycky vyznával taktiku se k problémům stavět čelem. Kolikrát jen musel poslouchat to otcovo „nikdy nikomu nevěř“. Až mu to přešlo do krve.

„Vy po mně chcete, abych napsala knihu o vašem království?“ Zdálo se, že ji tím úplně šokoval. Nechápal proč.

„Ano. Pojedete se mnou do Narábie a tři měsíce tam na tom budete pracovat. Pokud je mi známo, tak už více než rok se zabýváte výzkumem týkajícím se našeho království, že?“ Právě její výzkumy ho zajímaly. Potřeboval zjistit, jestli se nedopátrala nějakých informací, které by neměly vyjít najevo.

Olízla si rozčilením rty. I když si je nepřikrášlovala rtěnkou, připadaly mu neuvěřitelně svůdné. Překvapilo ho to. Ženy, s nimiž spával, patřily k úplně jiným typům a používaly mnohem rafinovanější výbavu.

„Je mi líto. Já... já to nemůžu přijmout.“

Odtrhl pohled od jejích rtů. Její odpověď ho zaskočila. „Můžu vás ujistit, že jde o velmi lukrativní nabídku,“ dodal.

„O tom nepochybuju,“ podotkla. Ovšem troufl by si říct, že každý z nich si pod pojmem lukrativní představuje něco jiného. U něj by si za tři měsíce mohla vydělat tolik, jako nějaký akademik za deset let. „Já si ale netroufám na to, abych dala dohromady takové dílo za tři měsíce. Navíc jsem teprve na začátku svých výzkumů a nikdy jsem nic podobného nepsala. Možná by se na to hodil spíš nějaký šikovný žurnalista.“

Žurnalista, tak to v žádném případě. Jen by čenichal kolem, pátral po senzácích. Právě tomu bylo třeba se za každou cenu vyhnout.

Její odpor ho podivným způsobem vzrušoval. Ale aby vyjel po někom, koho chce zaměstnat, tak to neměl ve zvyku. Navíc po někom, kdo vypadá jako sotva plnoletý.

„Kolik je vám vlastně let, paní doktorko?“ zeptal se zpříma, aby odvedl řeč.

Strnula. Patrně se jí tou otázkou dotkl. Ale přece musí být zvyklá na to, že si lidé ověřují její profesní způsobilost. Vždyť sotva vypadala na místní studentku, natož aby jí někdo hádal, že má dva doktoráty.

„Je mi dvacet čtyři.“

Uznale kývl. Byla sice mladá, ale ne zas tak moc.

Musí mít něco v sobě a navíc dobré zázemí, když ve svém věku dosáhla takové kvalifikace.

„Takže jste vlastně na startu své kariéry. Pro vás je to tedy šance udělat si jméno mimo akademickou půdu,“ spustil a významně se rozhlédl po místnosti, po všech těch zaprášených svazcích všude kolem. „Chtěla jste oficiální akreditaci pro váš výzkum v Narábii... Tak tohle je jediná šance, jak ji získat.“

Počkal chvíli, jak to stráví. Netrvalo to zas tak dlouho, jak mu prozradil její výraz.

„Můžu pokračovat v práci bez té akreditace,“ vypravila ze sebe. Hrdinně blafovala, zároveň se ale nervózně kousala do rtu.

„Jistě že můžete. Ale přijdete tady o místo,“ nasevřoval jí to bez obalu. Na nějaké okolky už neměl čas. „A můžu vám osobně zaručit, že se nedostanete k žádným materiálům, které budete potřebovat pro svůj výzkum.“

Zrudla a souhvězdí pih na jejím nose vypadalo ještě roztomileji. „Takže vy mi... vyhrožujete, pane Cháne?“

Strčil si ruce do kapes a přistoupil až k ní. „Naopak. Nabízím vám šanci, jak můžete zhodnotit svou práci. Narábie je fascinující, překrásné místo, které se klube ze své kukly, aby plně využilo svůj potenciál. Jak byste mohla studovat zemi, psát o ní, aniž byste ji kdy viděla?“

Vášeň, která mu plála v očích, ji zneklidnila.

Jsi zbabělec.

Zabolelo jí to, už dlouho se snažila si něco takového nepřipouštět. Ale nedokázala najít protiargument na jeho tvrzení.

Přišla sem, do Cambridge, ponořila se do učení a bádání, protože se v tom cítila jistě a bezpečně.

Ale od smrti svého otce toužila vylézt z hnízda, zbavit se svých dětských strachů a vyrazit do světa.

Nebuď tak nudná, drahoušku. Táta se nic nedozví, když mu to sama neřekneš. Tak co vlastně jsi? Kočka, nebo myš?

Naskočil jí obraz matky, zářivé, plné života, snad až moc, rozesmáté s čokoládovými očima.

Nejezdi tam. S ní to nemá nic společného. Tohle je tvůj příběh.

Přinutila se zvednout oči a střetnout se s jeho magnetizujícím pohledem. Zane Chán byl nebezpečný. Ovšem to, že ji zneklidňoval jako muž, by nemělo nabourávat její profesionální sféru. Strávila v jeho společnosti ledva pět minut a už z něj byla úplně hotová. Je tohle vůbec možné? Ale ano, zase už vystrkují růžky ty její strašáky z minulosti. Musí se naučit postavit se svému strachu. Zkrátka nebýt zbabělec.

Musíš si věřit, Cat. Pak se ti to povede.

Otcův povzbudivý hlas jí dodával odvalu, když se trásla hrůzou první den ve škole, pak na střední, i na univerzitě.

Pocítila náhlý příval energie. Bylo na čase skončovat s životem v bezpečné zóně. Už přece nebyla žádná malá holka, bylo jí čtyřadvacet. A ještě s nikým nechodila. Možná právě proto byla ze svého exotického návštěvníka celá pryč.

Šance dostat se do země, kam hned tak někoho nepustí, získat zkušenosti a materiál na místě, to ji jen profesionálně posune dál.

Navíc s šejkem se bude setkávat jen kvůli své práci.

„Měla bych neomezený přístup do archívů?“

„Samozřejmě,“ odpověděl bez váhání.

Už se jí ta kniha rýsovala. Detailně popíše bohaté kulturní dědictví pouštního království a změny, které prodělává. Zane Chán a jeho osobní příběh by měl vše propojit.

„Ráda bych také vyzpovídala vás,“ udeřila na něj, dokud si ještě troufala.